

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

TALEB

Man taler altid om at storbyen (altså København!) er der hvor man møder en masse *anderledes* mennesker. Skæve, løjerlige, excentriske mennesker der stritter i alle retninger. Vi elsker at blive bombarderet med synet af eksotiske skæbner når vi vader gennem byen. Fra ludere og lommetyve til halvhysteriske hattedamer fra Hellerup. Det er dem der giver byen dens liv – og selv det mest besindige væsen kan ikke sige sig fri for at nære en drøm om en dag at farve sit hår orange, så hans eller hendes indre randeksistens endelig kan komme frit til udtryk.

Men når det kommer til de reelt marginaliserede typer, har vi det også ganske fint med at nøjes med at se på dem. Over en årrække rendte jeg gang på gang ind i en af tidens mest debatterede marginaltyper: en muslim.

Taleb, hed han. Jeg mødte ham tilfældigt en dag i Erlings boghule i Dannebrogsgade. Han var sidst i trediverne, flygtet fra Irak og læste ligesom mig filosofi på universitetet. Og ligesom mig yndede han også at gå på jagt og forsvinde ind i antikvariaternes støvede tidslommer, hvor man aldrig vidste hvilket vidunderligt fund der kunne skjule sig langt, langt inde i reolernes mørke.

Taleb var bogsamler. Og han havde næse for det. I løbet af ingen tid havde han opbygget en misundelsesværdig bogsamling. Når jeg gang på gang rendte ind i ham til hollandsk bogudsalg i Helligåndskirken, var gensynsglæden altid blandet med grusom ærgrelse fordi jeg vidste han nu havde snuppet alle de bøger jeg var ude efter.

Han var vild med Villy Sørensen og købte revl og krat han havde udgivet. Godt nok var Taleb ti år ældre end mig, og godt nok havde han kulsorte øjne og et drabeligt overskæg, men når vi stod der og endevendte Villy Sørensens fortræffeligheder, var jeg ikke i tvivl om at Taleb og jeg – vi var som to alen af et stykke.

Indtil den dag, hvor Bagdad blev bombet, og Taleb måtte sælge hele sin bogsamling for at støtte sin familie. Han inviterede mig hjem til sit lille klubværelse bag banegården hvor han boede. Ud over de mange bøger stod der et fjernsyn, en seng og et sofabord dækket med cigaretskodder. Det mindede ikke så meget om de sorgløse studenterhybler jeg var vant til at færdes i. Jeg købte et par bøger af ham og gik derfra med en mærkelig følelse.

Jeg så aldrig mere Taleb i antikvariatene. Et par år efter stødte jeg på ham på biblioteket i Krystalgade. Han var sprunget fra universitet, blevet boligløs og sad nu og gennemgik boligannoncerne i Den Blå Avis. Indtil videre havde han ikke haft det store held med at finde et nyt sted. Når han præsenterede sig på sit lidt særprægede danske, lagde folk som regel røret på. Jeg udvekslede et par ord med ham, overvejede om jeg skulle invitere ham hjem, tøvede – og gik så ud i min egen verden igen.

Den sidste gang jeg så ham var ved DGI-byen. Jeg var lige steget af Säfte-bussen efter en prægtig uge i Berlin og pludselig så jeg ham. Jeg råbte ham an, småluntede over til ham og spurgte om han da også var på vej ud i Europa med én af busserne. Næh, svarede han tørt, han gik bare rundt og samlede flasker. Han havde fået en lejlighed stillet til rådighed af kommunen, men havde ikke en kinamands chance for at få et arbejde der passede til hans kvalifikationer.

Da de danske ambassader stod i flammer, og hele verden var i chok over den "musliske fanatisme", spurgte min familie fra Jylland bekymret om jeg ikke var ræd for at vove mig ud på gaden i mit lokal-kvarter på Nørrebro hvor der jo var så mange af "dem". Og nå ja – altså bortset fra dengang et par 16-årige rødder sparkede støttebenet på min nye cykel af i Møllegade, har jeg nu ikke oplevet det store i den dur. Det nærmeste jeg har været på en muslim, var dengang jeg stod i Dannebrogsgade og diskuterede Villy Sørensen med Taleb – dengang vi var to alen af et stykke.